

[Lilli Gyldenkilde]

skyld (*Tiltråb fra statsministeren* [Poul Schlüter]). Tak, hr. statsminister! . . . Dansk Kvindesamfund og som én, der forfra og bagfra ved, hvordan økonomien er for kvinder kontra mænd, og via sit arbejde i arbejdsmarkedsudvalget i mange år ved, hvem det er, der er de lavest lønnede, og giver mig ret i, at de ikke er sikret på nogen som helst måde i dette forslag, og giver samtidig udtryk for, at det er de svageste, der vinder i alles kamp mod alle, for det bliver det på arbejdsmarkedet! Det er for galt.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg må minde statsministeren om, at tilråb fra salen ikke er tilladt. (*Munterhed*).

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Arbejdsministeren sagde sådan trøstende, kunne man næsten tro: de højere lønnede er skam heller ikke sikrede; de skal også ud at forhandle. Det er en underlig logik, der ligger bagved, en underlig lighedsfilosofi om, at vi alle sammen er lige, så vi alle sammen må have det lige dårligt.

Men det er nu slet ikke dér, pointen ligger; den ligger, som jeg har sagt mange gange i dag i denne sal, i, at kvinder befinder sig ét sted på arbejdsmarkedet og mændene et andet sted, og at man ikke forhandler med de samme. Det, der ligesom igen ligger under arbejdsministerens ord, er, at de jo så bare kan være solidariske i fagbevægelsen. Nej, det er ikke det, det handler om, for man forhandler med forskellige. Selv om en stærkt lønnet gruppe, metalarbejderne f.eks., skulle gå med et hedt ønske om at være solidariske, tager man altså ikke pengene fra dem og sætter dem over til HKerne; sådan foregår det ikke.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det kan ikke overraske nogen, at jeg var glad for, at fru Lilli Gyldenkilde citerede mig for udtrykket om, at det i alles kamp mod alle er lidt naivt at forestille sig, at det er de svageste, der vinder. Det er et udtryk, jeg ofte har brugt, når vore to partier har diskuteret berettigelsen af indkomstpolitik, men det tror jeg ikke vi skal tage op her i dag; nu

gælder det arbejdsministeren, og nu gælder det regeringen.

Jeg vil gerne have at vide, om regeringen virkelig står bag det, arbejdsministeren sagde heroppe for et øjeblik siden, nemlig at det er helt legitimt for en regering at lave konsekvensberegninger af et mæglingforslag midt under forhandlingerne og offentliggøre disse beregninger. (*Statsministeren* [Poul Schlüter] markerer, at han ønsker ordet). Nu ser jeg, jeg får virkelig autoritativt svar. (*Munterhed*). Er det legitimt?

Dernæst vil jeg gerne af hensyn til historiskrivningen sige følgende til arbejdsministeren: der var såvel i 1963 som i 1979 mange tætte tekniske kontakter til arbejdsgiversiden på arbejdsmarkedet. Naturligvis, for der er jo to parter på arbejdsmarkedet. Skal man have noget til at fungere, skal man naturligvis tale med dem begge.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg tror, hr. Svend Auken har ret i, at hvis man skal have noget til at fungere, skal man tale med dem begge – eller ingen. Man skal ikke tale kun med den ene.

Men når jeg har taget ordet, er det, fordi jeg føler trang til at kommentere det tema, hr. Svend Auken er inde på. Hvad var det virkelig usædvanlige i forhandlingerne hos forligsmanden denne gang? Det virkelig usædvanlige var, at forligsmanden på et vist tidspunkt udarbejdede det, han med så megen omtanke kaldte et udkast til et grundlag for en forhandlingsafslutning. Det var altså ikke en skitse, det var ikke et mæglingforslag, det var et udkast til et grundlag.

Derefter sker der det, som er bemærkelsesværdigt, nemlig at den ene part lader dette udkasts indhold offentliggøre og ikke alene det, man gennemregner det og lader beregningsresultatet blive kendt i dagspressen. Vi husker alle, hvad den part, jeg sigter til, fremlagde som resultatet, hvis man byggede på forligsmandens skitse.

Da disse oplysninger meget usædvanligt kom frem – og det tror jeg har bidraget stærkt til at umuliggøre, at forhandlingerne mellem de to til sidst kunne lykkes – følte regeringen, at det vist så også var bedst, hvis vi fulgte en lille smule med i, hvad der skete, og også satte os ned sammen med vore økonomer og regnede en lille smule på, hvad der